

Arrest

nr. 69 825 van 10 november 2011
in de zaak RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 16 september 2011 en 21 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 augustus 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 30 augustus 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 19 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanees, afkomstig uit Preshevo (Zuid-Servië). U werd geboren te Kumanovo (Macedonië), maar bezit, volgens uw verklaringen, enkel de Servische nationaliteit.

U groeide op te Rruga Ivo Ilolla Ribar 26, Preshevo en in februari/maart 1999 vluchtte u – ten gevolge van de oorlog in Kosovo – naar Kumanovo. Na een verblijf van ongeveer drie maanden in het opvangcentrum Stankovec I, te Skopje (Macedonië), keerde u terug naar Kumanovo, alwaar u nog enkele maanden verbleef. In 2000 keerde u terug naar Preshevo, maar woonde u eveneens een maand te Gnjilane (Kosovo). U zou echter nooit lid geweest zijn van het UÇK (Kosovo bevrijdingsleger, Ushtria Çlirimtare e Kosovës). In 2001 sloot u zich wel aan bij het UÇPMB (Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegjë en Bujanoc), waar u diende in de brigade 113, genaamd I.(...) F.(...), onder commandant M.(...) S.(...). Uw brigade was actief in de zone Shoshaj, Bukat en Maqhere. Uzelf was toezichthouder en diende gewonde soldaten/personen uit de loopgraven te halen, maar nam nooit actief deel aan de gevechten. U hebt dan ook nooit met wapens geschoten. Op 13 januari 2001, liep u, ten gevolge van een kogel, wel een wonde aan het been op tijdens een treffen met Servische troepen. Na de oorlog vluchtte u naar Gnjilane, alwaar u tot 2003 verbleef bij een oom, I.(...) R.(...). Intussen keerde u wel enkele keren terug door de Kosovaars-Servische grens op illegale wijze over te steken. Omdat er uiteindelijk een Multi-Etnische Politie (MEP) kwam, besliste u in 2003 definitief terug te keren naar Preshevo – al stak u nadien de grens met Kosovo nog verschillende keren over. Tot 26 december 2008 kende u – met uitzondering van een beschuldiging van mensensmokkel, waarvoor u uiteindelijk vrijgesproken werd door de Rechtbank van Preshevo – geen problemen in Servië, noch met de autoriteiten noch met andere personen. U was wel actief lid van de PDSH (Albanese Democratische Partij, Partia Demokratike Shqiptare) en de SHRKVNJK (Vereniging voor de Bewaring van de Menselijke en Vaderlandse Waarden, Shoqata Për Ruatjtjen Dhe Kultivimin E Vlerave Njerëzore Dhe Kombtare), maar vervulde voor geen van beide organisaties ooit een specifieke functie.

Na de arrestatie van tien Albanezen op 26 december 2008 vluchtte u opnieuw naar Gnjilane, en dit uit schrik om als ex-lid van het UÇPMB door de Servische autoriteiten geïdendeerd te worden. U verbleef er op een appartement nabij Hotel Kristal, ging er af en toe werken in de bouwsector, maar keerde ook af en toe terug naar huis (Preshevo) om uw vader te helpen bij het hoeden van de dieren. Toen u in mei of juni van 2010 naar huis terugkeerde, werd u tegengehouden door twee Serviërs in burgerkledij. Ze waren gestuurd door A.(...) M.(...) – een schoolvriend met wie u sinds 2008 geen contact meer had – en vroegen of u wilde getuigen tegen bovenvermelde Albanezen, alsook tegen zij die nog door de Servische autoriteiten gezocht werden. U weigerde en vertrok de dag erop terug naar Gnjilane, alwaar u S.(...) N.(...) – voorzitter van het SHRKVNJK en ex-commandant van het UÇPMB – om raad vroeg. Deze stelde dat u diende terug te keren naar Preshevo en best kon afwachten. Drie dagen na uw terugkeer ontving u een brief van de politie en werd u ontboden u enkele dagen later aan te bieden bij het politiekantoor van Preshevo. Eens daar aangekomen, werd u ontvangen door twee Servische Rijkswachters. Deze stelden u voor anoniem (onherkenbaar gemaakt) een getuigenis – die zij hadden opgesteld – voor te lezen in de Rechtbank van Belgrado (Servië), en dit in ruil voor een regelmatige verloning van 1000 Euro. U antwoordde dat u bedenktijd en een nieuw paspoort nodig had. Nadien probeerde u steeds meer bedenktijd te bekomen, maar uiteindelijk ging u na het verkrijgen van uw paspoort, enkele intimiderende telefoontjes en overleg met S.(...) N.(...) te Gnjilane akkoord om een valse getuigenis in Belgrado af te leggen. Vervolgens beseftte u dat u zich tussen twee vuren bevond. Indien u niet getuigde zouden de Servische autoriteiten u zoeken omwille van de door u verbroken overeenkomst, en indien u het wel deed, bestond de kans dat u door de Albanezen als verklikker zou beschouwd worden. Daarenboven zouden de Servische autoriteiten u in dit laatste geval ook nog kunnen arresteren als ex-lid van het UÇPMB.

Omwille van bovenstaande patstelling en omdat u geen andere uitweg meer zag, vertrok u uiteindelijk op 22 augustus 2010 naar Kumanovo. Van daar vertrok u twee dagen later, op 24 augustus 2010, met de bus richting België. Vanaf Preshevo vergezelde uw tante, B.(...) X.(...) (OV-nummer: 6.676.554), en haar gezin u op uw verdere reis via Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland. Enkele dagen later kwamen jullie aan in België, alwaar u uiteindelijk op 30 augustus 2011 asiel aanvraagde. Uw partner, J.(...) A.(...) (OV-nummer: 6.677.777), leerde u pas kennen eens u in België was. Ze vroeg hier niet om dezelfde reden als u asiel aan.

Ter staving van uw identiteit legde u uw Servisch paspoort neer, uitgereikt op 26 maart 2010 te Vranje (Servië); uw Servische identiteitskaart, afgegeven op 30 augustus 2006; uw Servische geboorteakte en nationaliteitsbewijs, respectievelijk uitgereikt op 29 juni 2007 en 27 juni 2007 te Preshevo; alsook uw Servisch rijbewijs, afgegeven op 23 maart 2007, te Preshevo. Ter staving van uw asielrelaas legde u dan weer volgende documenten neer: uw lidkaart van de SHRKVNJK, uitgereikt op 17 januari 2004; uw lidkaart van de PDSH, opgemaakt na uw komst naar België en u per post opgestuurd; uw ontslagbrief uit het medisch centrum van Gnjilane, waaruit blijkt dat u van 12 februari

2001 tot 23 februari 2001 gehospitaliseerd was; een overzicht van de door de Kamer voor Oorlogsmisdaden van de Districtsrechtbank van Belgrado aangeklaagde Albanezen, de dato 25 juni 2009; een niet-gedateerde oproepingsbrief van de politie van Preshevo; alsook een oproepingsbrief, de dato 28 september 2010, waarin u ontboden wordt om informatie te verschaffen naar aanleiding van een tegen u ingediende klacht. Daarnaast legde u ook volgende documenten neer: het diploma van uw moeder, M.(...) F.(...), de dato 25 november 1978; het contract van onbepaalde duur van uw moeder; een overzicht van uw moeders inkomsten als werknemer van de school '8 Marsi'; een bewijs van adreswijziging uit 1986; een aantal eigendomsaktes op naam van uw ouders; een toestemming, op naam van uw vader, aangaande het gebruik van een auto; en een reeks foto's als bewijs van uw verblijf in het kamp Stankovec I en uw lidmaatschap van het UÇPMB.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk wist te maken problemen te hebben gehad – of in het geval van een terugkeer naar Servië, te kunnen krijgen – met de Servische autoriteiten omwille van uw lidmaatschap van het UÇPMB. U haalde immers geen concrete feiten of elementen aan waarom de Servische Gendarmerie u – net zoals de tien Albanezen die ze op 26 december 2008 in opdracht van de Kamer voor Oorlogsmisdaden van de Districtsrechtbank van Belgrado arresteerde – zou viseren. Zo stelde u zelf nooit lid te zijn geweest van het UÇK (Gehoorverslag CGVS, 13 juli 2011, p. 19) en gaf u, als ex-lid van het UÇPMB, aan tot mei/juni 2010 nooit enig probleem te hebben gehad met de autoriteiten (Gehoorverslag CGVS, 13 juli 2011, pp. 16; 19; 22) – met uitzondering van de reeds vermelde beschuldiging van mensensmokkel waarvoor u nadien werd vrijgesproken (Gehoorverslag CGVS, 13 juli 2011, pp. 11-12). Daarnaast verklaarde u zelf nooit actief te hebben deelgenomen aan de gevechten, nooit een vuurwapen te hebben gehanteerd en enkel voor de gewonden te hebben gezorgd (Gehoorverslag CGVS, 13 juli 2011, pp. 19-21). Tot slot kan in dit verband nog gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt. Daaruit blijkt immers dat er na het gewapende conflict in Zuid-Servië door de Servische overheid een amnestiewet werd afgekondigd, die – in tegenstelling tot wat u beweert (Gehoorverslag CGVS, 13 juli 2011, pp. 21-23) – van toepassing is op alle burgers die zich schuldig hebben gemaakt aan criminele handelingen of terrorisme op het territorium van Preshevë, Medvegje en Bujanoc in de periode van 1 januari 1999 tot 31 mei 2001, en binnen de zes maanden na de inwerkingtreding volledig werd geïmplementeerd. Daarnaast hebben verschillende ex-UÇPMB leden sindsdien een officiële functie gekregen als politieagent in de bijzondere Multi-Etnische Politieteamen (MEP) die in Zuid-Servië actief zijn en werd sinds het aannemen van de bovenvermelde amnestiewet geen enkele ex-strijder van het UÇPMB veroordeeld louter en alleen omwille van zijn activiteiten voor het UÇPMB.

De ex-UÇPMB leden die wel werden vervolgd in de periode na de afkondiging van de amnestie, werden gerechtelijk vervolgd op beschuldiging van gemeenrechtelijke feiten. Dit is eveneens het geval voor de door u vermelde Albanezen die op 26 december 2008 gearresteerd werden. Hun arrestatie gebeurde, in tegenstelling tot wat u beweert, niet willekeurig en onterecht, op basis van hun lidmaatschap van het UÇPMB of het louter feit dat ze Albanees waren (Gehoorverslag CGVS, 13 juli 2011, pp. 22-23; 26), maar maakte deel uit van een tegen zeventien verdachten lopend onderzoek door de Kamer voor Oorlogsmisdaden van de Districtsrechtbank van Belgrado in het kader van zware oorlogsmisdaden tegen burgers tijdens de oorlog. Met name werden deze personen aangeklaagd voor betrokkenheid bij een terreurcampagne die in Gnjilane (Kosovo) in de periode juni-oktober 1999 leidde tot de dood van 51 personen, de ontvoering van 159 burgers en het verkrachten, opsluiten, verminken en mishandelen van burgers, dit alles terwijl zij deel uitmaakten van het UÇK. Het ging hier dus over oorlogsmisdaden tegen de burgerbevolking in Kosovo begaan door leden van het UÇK, die – in tegenstelling tot wat u beweert (Gehoorverslag CGVS, 13 juli 2011, p. 23) – niet onder de amnestiewet vallen. Gelet op al het voorgaande, alsook het feit dat u zelf nooit lid was van het UÇK (cfr. supra), lijken er geen afdoende redenen te bestaan waarom u net als die negen Albanezen (één werd immers vrijgelaten) door de Servische autoriteiten zou worden aangeklaagd en/of veroordeeld voor oorlogsmisdaden. Daarnaast zijn er, gelet op uw eigen profiel, het feit dat u tijdens de oorlog nooit iemand schade berokkende (cfr. supra), en het feit dat u nergens verklaarde ooit gearresteerd te zijn geweest omwille van uw UÇPMB verleden, geen objectieve elementen aanwezig waaruit blijkt dat de amnestiewet niet op u van toepassing zou zijn. Uw vrees in de toekomst door de autoriteiten vervolgd te worden omwille van feiten die plaatsvonden ten tijde van het gewapende conflict in Zuid-Servië, lijken dan ook enkel te berusten op persoonlijke vermoedens.

Wat betreft uw vrees om – in het geval van een terugkeer naar Servië – door de Servische autoriteiten belaagd te worden omdat u, in plaats van een vals getuigenis af te leggen tegen de in

december 2008 gearresteerde Albanezen naar het buitenland vluchtte (Gehoorverslag CGVS, 13 juli 2011, pp. 17; 21; 27), dient vooreerst opgemerkt worden dat u ook deze bewering allesbehalve aannemelijk wist te maken. Zo wist u om te beginnen geen afdoende reden aan te brengen waarom de Servische gendarmerie juist u zou benaderen om een (valse) getuigenis af te leggen tegen voornoemde personen. U was immers nooit lid van het UÇK (cfr. supra) en verbleef op het moment van de feiten in kwestie in Macedonië (Gehoorverslag CGVS, 13 juli 2011, pp. 3-4; 19). Het is bijgevolg maar weinig aannemelijk dat u – net als Božur 50, een ander ex-UÇK lid – over gedetailleerde informatie beschikt waarin de Servische overheid zou geïnteresseerd (geweest) zijn. Het loutere feit dat u al de beklaagden kende (Gehoorverslag CGVS, 13 juli 2011, p. 22), verandert hier weinig aan. In dit kader kan bovendien gewezen worden op het feit dat u geen éénduidig antwoord wist te formuleren op de vraag wie van die Albanezen u juist op welke manier kende. Zo verklaarde u enerzijds hen allemaal te kennen omdat u te Gnjilane in dezelfde straat woonde (Gehoorverslag CGVS, 13 juli 2011, p. 22) – hetgeen op zich al weinig aannemelijk is – en stelde u anderzijds slechts A(...), M(...), F(...), H(...) en K(...) S(...) te kennen omdat zij tijdens de oorlog in dezelfde zone als u opereerden (Gehoorverslag CGVS, 13 juli 2011, p. 26).

Verder kan nog gewezen worden op enkele incoherenties die de waarachtigheid van uw asielaanvraag ondermijnen. Zo verklaarde u – ondanks het feit dat uw paspoort reeds op 26 maart 2010 te Vranje werd uitgereikt – in mei of juni 2010 benaderd te zijn geweest door twee Servische personen die A(...) M(...) stuurde, vervolgens opgeroepen te zijn door de politie en kort daarop uw nieuw paspoort te hebben verkregen – hetgeen u ongeveer een week tijd kostte (Paspoort; Gehoorverslag CGVS, 13 juli 2011, pp. 12; 15-19; 25-26; en Vragenlijst, 15 september 2010, p. 2). Daarnaast beweerde u tijdens het eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zich de dag dat u de oproepingsbrief ontving aangemeld te hebben bij de politie van Preshevo (Vragenlijst, 15 september 2010, p. 2). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-Generaal verklaarde u echter dat u zich pas enkele dagen later bij de politie diende aan te melden (Gehoorverslag CGVS, 13 juli 2011, p. 25). Tot slot wist u de door u aangehaalde feiten evenmin aan de hand van objectieve elementen te staven. Aan de eerste oproepingsbrief die u neerlegde kan immers maar weinig geloof gehecht worden daar dit document niet gedateerd is, geen referentienummer bevat en, met uitzondering van uw naam, geen melding maakt van de plaats waar of het tijdstip waarop u zich diende aan te melden. Uit de tweede oproepingsbrief, de dato 28 september 2010, blijkt dan weer dat u, in tegenstelling tot uw beweringen, opgeroepen werd door het Parket van Vranje om informatie te verschaffen naar aanleiding van een tegen u ingediende klacht op basis van Artikel 344, § 1 en Artikel 132, § 1 van de Servische Criminal Code – i.e. het vertonen van gewelddadig gedrag en het onwettig ontnemen van iemands vrijheid.

Mocht u toch door de Servische autoriteiten bedreigd geweest zijn – wat gezien het bovenstaande dus weinig aannemelijk is – dan kan alsnog opgemerkt worden dat van iemand die daadwerkelijk problemen kent met de autoriteiten, of vervolging vanwege hen vreest, op zijn minst mag verwacht worden dat hij zo snel mogelijk het land probeert te verlaten. U stak in mei en juni 2010 echter nog verschillende keren de grens met Kosovo over (Paspoort en Gehoorverslag CGVS, 13 juli 2011, p. 5) om vrienden te bezoeken, ging van 22 tot 26 juni 2010 naar Macedonië, en reisde in augustus 2010 – in plaats van Servië meteen te verlaten – eerst nog naar Kumanovo om vervolgens Preshevo opnieuw aan te doen, en uiteindelijk via Kelebija Servië te verlaten (Paspoort en Gehoorverslag CGVS, 13 juli 2011, pp. 5; 14). Er dient dan ook besloten te worden dat uw gedrag in de laatste maanden voor uw vertrek naar België moeilijk in overeenstemming kan gebracht worden met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, blijkt dat het proces tegen de negen Albanezen in kwestie – de beroepsmogelijkheden buiten beschouwing gelaten – afgelopen is en dat voornoemde personen op 21 januari 2011 allen tot een gevangenisstraf veroordeeld werden. Er lijken, voor zover uw vrees al geloofwaardig was, dan ook geen concrete elementen te bestaan waaruit blijkt dat u op heden, of in de toekomst, problemen zou kennen met de Servische autoriteiten omdat u vorig jaar niet getuigde. Uw bewering dat er nog Albanezen zijn die gezocht worden – waartegen u eventueel ook tegen zou moeten getuigen – en uw stelling door de Albanese bevolking als verklikker te kunnen worden beschouwd (Gehoorverslag CGVS, 13 juli 2011, pp. 17; 27), veranderen hier niets aan, daar deze louter hypothetisch zijn en enkel berusten op persoonlijke vermoedens die niet gebaseerd zijn op objectieve elementen.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, geboorteakte en rijbewijs bevestigen immers louter uw identiteit en nationaliteit, welke hier niet betwist worden. Uw lidkaart van de PDSH en de SHRKVNJK tonen dan weer enkel aan dat u lid was, terwijl de door u neergelegde oproepingsbrieven

reeds hierboven besproken werden. Uw ontslagbrief uit het ziekenhuis alsook alle andere documenten en foto's die u neerlegde doen geen afbreuk aan de hierboven vermelde vaststellingen.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat u verklaarde niet om economische redenen naar België te zijn gekomen en dat u – met uitzondering van enkele problemen met leden van de PVD, die uiteindelijk niet meer dan woordenwisselingen tussen aanhangers van een andere politieke partij bleken te zijn – in Servië geen problemen kende met andere burgers (Gehoorverslag CGVS, 13 juli 2011, p. 27). Daarenboven werd de informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich beroept in bijlage aan uw administratief dossier gevoegd, en werd er ook inzake de asielaanvraag van uw partner, J.(...) A.(...), een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft tegen de bestreden beslissing twee verscheiden verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit de ingediende verzoekschriften blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 62 “en volgende” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van het “voorzichtigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel”. In de uitwerking van zijn middel(en) roept verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht in. Verzoeker, die stelt dat de bestreden beslissing niet voorkomt als zijnde afdoende gemotiveerd, vangt aan met een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Vervolgens citeert hij de artikelen 48/2 en 48/3 van de vreemdelingenwet. Waar in de bestreden beslissing wordt overwogen dat hij niet aannemelijk wist te maken problemen te hebben gehad –of in het geval van een terugkeer naar Servië te kunnen krijgen– met de Servische autoriteiten omwille van zijn lidmaatschap van het UCPMB, verwijst verzoeker naar artikel 48/3, §5 van de vreemdelingenwet, hetwelk hij citeert, en merkt hij op dat hij inderdaad niets heeft gedaan en geen gewelddadige feiten heeft gepleegd tijdens de oorlog, maar dat men rekening moet houden met het gedrag of de overtuigingen die hem worden toegedicht. Hij oppert dienaangaande ook dat “de 2de oproepingsbrief van 28 september 2010, een begin van bewijs vormt van de kenmerken (gedrag en overtuigingen) die aan hem getoetst worden”. Bijgevolg, zo stelt hij, is het standpunt van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet houdbaar, nu blijkt dat het geen rekening heeft gehouden met de relevante feiten. Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op informatie van het Commissariaat-generaal over de amnestiewet die door de Servische overheid werd afgekondigd en over de gerechtelijke vervolging van de door verzoeker vermelde Albanezen die op 26 december 2008 werden gearresteerd, laat verzoeker gelden dat het Commissariaat-generaal zich op sommige elementen van “de CEDOCA” baseert zonder rekening te houden met de integrale inhoud van het document. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal zich baseert op de verklaringen van de aanklager en meent dat deze informatie dus niet uitgaat van een neutrale bron. Verzoeker citeert vervolgens verschillende fragmenten uit diezelfde informatie. Verder oppert hij dat zijn vrees nog actueel is omdat hij, na zijn weigering om te getuigen, een oproepingsbrief heeft gekregen en omwille van het feit dat de veroordeelden van “de zaak van 26 maart 2008” beroep hebben aangetekend tegen het arrest van januari 2011. Het feit dat sommige personen gearresteerd werden op “26 maart 2008” strookt, aldus verzoeker, met de algemeen gekende feiten. Verzoeker voegt er, verwijzend naar enkele stukken die hij bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, aan toe dat het proces werd aangevat op 23 september 2009 en tot januari 2011 duurde en dat de veroordeelden in februari 2011 beroep hebben aangetekend tegen het arrest van januari 2011. Bijgevolg, zo vervolgt hij, is het standpunt van het Commissariaat-generaal niet houdbaar, nu blijkt dat het geen rekening hield met de relevante feiten. Betreffende de overweging in de bestreden beslissing dat hij zijn beweerde vrees door de Servische autoriteiten belaagd te worden omwille van het feit dat hij naar het buitenland is gevlucht in plaats van

een valse getuigenis af te leggen tegen de in december 2008 gearresteerde Albanezen niet aannemelijk maakt, werpt verzoeker op dat hij nooit gezegd heeft dat hij over gedetailleerde informatie beschikte over de feiten gepleegd door de veroordeelden, maar dat hem gevraagd werd een valse verklaring af te leggen. Verzoeker stelt dat men hem heeft gekozen door middel van A.M., een kennis die hem heeft aangeraden. Verzoeker merkt tevens op dat hij in de beginmaanden van 2010 werd opgepakt door mensen van A.M., toen de zaak al vaak was uitgesteld en dat *“hem werd gevraagd om een anonieme getuigenis te maken waar hij gewoon de tekst moest lezen dat de politie hem had voorgemaakt”*. Verschillende van zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal afgelegd citerend, betoogt hij voorts dat hij *“dus niet verklaarde dat hij ze allemaal kende maar dat hij 8 personen van de groep persoonlijk kende”* en dat zijn verklaringen omtrent zijn betrokkenheid (dus) als heel gedetailleerd voorkomen. Met betrekking tot de incoherentie die werd vastgesteld tussen de gegevens die op zijn paspoort staan vermeld en de chronologie van enkele van zijn verklaringen, leidt verzoeker uit citaten uit het gehoorverslag af dat hij *“eerst antwoordde dat hij werd opgepakt in 2010 : “Maand? 5 of 6 ik weet het niet juist, beginmaanden van 2010 omdat in de rechtbank de zaak altijd werd uitgesteld” (stuk 5 p.5) een beetje later in het interview herneemt verzoeker : “ ik denk niet dat het 5de of 6de maand was want het werd snel donker. De datums herinner ik me heel slecht. Binnen de maand is de oproeping bij het politiekantoor gekomen.” (stuk 5 p. 6)”*. Aangaande de incoherentie die werd vastgesteld tussen zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en die afgelegd op het Commissariaat-generaal omtrent het tijdstip waarop hij zich bij de politie aanmeldde, laat verzoeker gelden dat *“de raadsheer van verzoeker die aanwezig was tijdens het verhoor het volgende neerschreef betreffende de convocatie en de aanmelding bij de politie : “Ik weet enkel dat 3 dagen later ik een oproeping heb gekregen van een politie de datum zit erop” en “Als ik binnen de 3 dagen teruggekomen ben, hebben ze me een oproeping gestuurd en ben ik naar het politiekantoor geweest. Daar toegekomen hebben ze me naar het 2de verdiep gebracht. Het was een donderdag (Stuk 5 p. 5); Dat blijkt dat hetzelfde werd neergeschreven door de interviewer (Stuk 6 p16- 17)”*. Verzoeker stelt dat hij dus nooit tijdens het gehoor heeft gezegd dat hij zich enkele dagen na de oproeping aanmeldde en merkt op dat hij de oproeping na enkele dagen wel ontving. Voorts betoogt verzoeker dat de documenten die hij aan het Commissariaat-generaal heeft gegeven een begin van bewijs vormen en het geloofwaardig karakter van zijn asielrelaas staven. Volgens verzoekers werd de bewijskracht van deze brieven niet correct beoordeeld door het Commissariaat-generaal. De tweede oproepingsbrief d.d. 28 september 2010 concretiseert volgens verzoeker zijn vrees en hij wijst erop dat *“hij omwille van het feit dat hij niet meer wou getuigen werd vervolgd op strafrechtelijk vlak voor feiten die plaatsvonden tijdens de oorlog en die normaal vallen onder de amnestiewet”*. Bijgevolg, zo vervolgt verzoeker, is het standpunt van het Commissariaat-generaal niet houdbaar, nu blijkt dat het geen rekening heeft gehouden met de relevante feiten en sommige elementen van het dossier fout heeft beoordeeld. Betreffende de overweging in de bestreden beslissing dat verzoekers gedrag in de laatste maanden voor zijn vertrek naar België moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, poneert verzoeker dat hij pas in augustus 2010 is vertrokken omdat de rechtszaak telkens werd uitgesteld. Hij voegt eraan toe dat hij hoorde dat de rechtszaak in december 2010 zou voorkomen, *“dat hij kon blijven op het moment dat hij een positief antwoord gaf aan de politie hij geen problemen zou krijgen”*, dat hij zich intussen dus stilhield en dat hij, gelet op het feit dat hij echt niet wou getuigen, op aanraden van S.N. besloot om in augustus te vluchten omdat hij tussen twee vuren zat. Verzoeker wijst er ook op dat het Commissariaat-generaal geen vragen heeft gesteld over *“de periode het moment”* van zijn arrestatie en het moment dat waarop hij besloot te vluchten. Bijgevolg, zo stelt hij, is het standpunt van het Commissariaat-generaal niet houdbaar, noch ten aanzien van de materiële motiveringsplicht, noch ten aanzien van de zorgvuldigheidsplicht. Het Commissariaat-generaal heeft er, aldus verzoeker, niet voor gezorgd dat de feitelijke aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en onderzocht werden, nu blijkt dat men hem omtrent voormelde periode had kunnen ondervragen. Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat het proces tegen de negen Albanezen in kwestie, de beroepsmogelijkheden buiten beschouwing gelaten, afgelopen is en de verdachten allen tot een gevangenisstraf veroordeeld werden, herhaalt verzoeker, verwijzend naar een aan zijn verzoekschrift toegevoegd stuk, dat zijn vrees nog steeds actueel is, nu blijkt dat de veroordeelden beroep hebben aangetekend tegen het vonnis. Verzoeker merkt op dat hij dus problemen kan hebben in de toekomst en stelt voorts dat gezien zijn geloofwaardig asielrelaas, de algemeen gekende feiten en het feit dat de veroordeelden beroep hebben aangetekend, zijn vrees niet louter hypothetisch is. Verzoeker, die opmerkt dat er nu een tweede zitting zal plaatsvinden, waarbij hij mogelijks zal moeten getuigen, herhaalt vervolgens dat het standpunt van het Commissariaat-generaal niet houdbaar is, nu blijkt dat het geen rekening heeft gehouden met de relevante feiten en sommige elementen van het dossier fout heeft beoordeeld. Verder werpt hij op dat moet worden onderlijnd dat,

zelfs als sommige van de neergelegde documenten geen direct bewijs zijn van de vervolging waarvan hij het slachtoffer is, deze documenten op zijn minst zijn asielrelaas staven. Deze documenten, bijvoorbeeld de tweede oproepingsbrief, bevestigen een deel van het relaas en tonen de omgeving aan waarin hij leefde. Ook zijn lidkaart van het UCPMB die zijn politieke overtuigingen staakt, werd niet correct beoordeeld door het Commissariaat-generaal. Verzoeker merkt ook op dat hij omwille van zijn Albanese origine problemen ervaart met de Servische autoriteiten en geen bescherming kan krijgen in Servië. Het feit dat hij de gebeurtenissen niet exact kan situeren in de tijd doet weinig af aan de geloofwaardigheid, omdat hij wel degelijk over belangrijke informatie beschikte en daarom werd opgeroepen om een verklaring af te leggen. Het feit dat hij verscheidenen malen de grens is overgestoken doet volgens verzoeker niets af aan de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging.

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwt, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.3. De bestreden beslissing, waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is gestoeld op de vaststelling dat verzoeker onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten zijnen aanzien kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk wist te maken problemen te hebben gehad –of in het geval van een terugkeer naar Servië, te kunnen krijgen– met de Servische autoriteiten omwille van zijn lidmaatschap van het UCPMB. Voorts wordt gesteld dat verzoekers vrees om in de toekomst door de autoriteiten vervolgd te worden omwille van feiten die plaatsvonden ten tijde van het gewapende conflict in Zuid-Servië, enkel lijkt te berusten op persoonlijke vermoedens van verzoeker. Wat verzoekers vrees betreft om –in het geval van een terugkeer naar Servië– door de Servische autoriteiten belaagd te worden omdat hij naar het buitenland is gevlucht in plaats van een valse getuigenis af te leggen tegen de in december 2008 gearresteerde Albanezen, wordt opgemerkt dat hij die bewering allesbehalve aannemelijk wist te maken. Verder wordt gewezen op enkele incoherenties die, zo luidt het, de waarachtigheid van verzoekers asielrelaas ondermijnen. Tevens wordt vastgesteld dat verzoeker de door hem aangehaalde feiten niet aan de hand van objectieve elementen weet te staven.

Er wordt ook opgemerkt dat verzoekers gedrag in de laatste maanden voor zijn vertrek naar België moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verder wordt gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat het proces tegen de negen Albanezen in kwestie –de beroepsmogelijkheden buiten beschouwing gelaten– afgelopen is en op 21 januari 2011 alle beklaagden tot een gevangenisstraf veroordeeld werden. Er lijken, zo luidt het, voor zover verzoekers vrees al geloofwaardig was, dan ook geen concrete elementen te bestaan waaruit blijkt dat verzoeker heden of in de toekomst problemen zou kennen met de Servische autoriteiten omdat hij vorig jaar niet getuigde. Verzoekers bewering dat er nog Albanezen zijn die gezocht worden –waartegen hij eventueel ook zou moeten getuigen– en zijn stelling door de Albanese bevolking als verklikker te kunnen worden beschouwd, veranderen, zo wordt in de bestreden beslissing gesteld, hier niets aan, daar deze louter hypothetisch zijn en enkel berusten op persoonlijke vermoedens die niet gebaseerd zijn op objectieve elementen. Volledigheidshalve wordt eraan toegevoegd dat verzoeker verklaarde niet om economische redenen naar België te zijn gekomen en dat verzoeker – met uitzondering van enkele problemen met leden van de PVD, die, zo luidt het, uiteindelijk niet meer dan woordenwisselingen tussen aanhangers van een andere politieke partij bleken te zijn– in Servië geen problemen kende met andere burgers.

3.4. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan

van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers asielrelaas enkele incoherenties vertoont. Zo sluiten verzoekers verklaringen in mei of juni 2010 benaderd te zijn geweest door twee Servische personen, door A.A. gestuurd, vervolgens opgeroepen te zijn door de politie en kort daarop zijn nieuw paspoort te hebben verkregen, niet aan bij het gegeven dat zijn paspoort (hem) reeds op 26 maart 2010 te Vranje werd uitgereikt, zoals uit het paspoort zelf blijkt (stuk 19, Documenten, kopie paspoort). Voorts sluit zijn verklaring, afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hij zich de dag dat hij de oproepingsbrief ontving, aanmeldde bij de politie van Preshevo niet aan bij de verklaring die hij later aflegde op het Commissariaat-generaal waarbij hij stelde dat hij zich pas enkele dagen later bij de politie diende aan te melden.

3.5. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze worden verwacht dat deze belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat bepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Met betrekking tot de incoherentie tussen de gegevens in zijn paspoort en de chronologie die hij schetst in zijn verklaringen, wijst verzoeker er thans in zijn verzoekschrift op dat *“hij eerst antwoordde dat hij werd opgepakt in 2010 : “Maand? 5 of 6 ik weet het niet juist, beginmaanden van 2010 omdat in de rechtbank de zaak altijd werd uitgesteld” ” en “een beetje later in het interview herneemt verzoeker : “ik denk niet dat het 5de of 6de maand was want het werd snel donker. De datums herinner ik me heel slecht. Binnen de maand is de oproeping bij het politiekantoor”* (Verzoekschrift, p. 10). Verzoekers betoog verklaart noch rechtvaardigt geenszins de vastgestelde incoherentie en heft deze geenszins op. De Raad merkt ook op dat toen de commissaris-generaal hem op het einde van het gehoor confronteerde met het feit dat hij zijn paspoort op 26 maart 2010 reeds bekwam terwijl hij de vervolgingsfeiten pas later situeert, verzoeker zich beperkte tot volgende algemene uitleg: *“Ik zeg u dat ik maanden niet goed kan onthouden. Dag dat ik opgeroepen werd, volgende dag heb ik pas aangevraagd en week later had ik die”* (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13/07/2011, p. 26). Deze uitleg is allerm minst afdoende om de vastgestelde incoherentie te rechtvaardigen. Het is, zo merkt de Raad op, overigens zeer merkwaardig dat verzoeker zich niet exact weet te herinneren wanneer hij door de twee Servische politieagenten in burger werd opgepakt. Eerst gaf hij op de Dienst Vreemdelingenzaken aan in juli 2010 door twee personen in burgerkleding benaderd te zijn geweest (stuk 16, Vragenlijst DVZ 15/09/2010, nr. 5). Toen hem nadien op het Commissariaat-generaal gevraagd werd in welke maand van 2010 dit bezoek van de door A.A. gestuurde personen dient te worden gesitueerd, gaf hij als antwoord: *“Maand vijf of zes, ik weet het niet juist. Het was begin van de maand. Beginmaanden van 2010. Omdat in de rechtbank de zaak telkens uitgesteld werd”* (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13/07/2011, p. 16). Niet veel later gaf hij tijdens datzelfde gehoor aan dat hij dacht dat het (toch) niet de vijfde of de zesde maand was, want dat het vroeg donker was (*Ibid.*, p. 18). Verzoeker, die op het einde van het gehoor zeer algemeen opmerkte dat hij maanden niet goed kan onthouden (*Ibid.*, p. 26) , kan tot op heden de vervolgingsfeiten niet correct in de tijd situeren. Deze vaststelling tast op ernstige wijze de geloofwaardigheid aan van zijn asielrelaas.

Wat betreft de incoherentie tussen zijn verklaringen omtrent de tijdspanne tussen het ontvangen van de oproepingsbrief en het zich aanmelden bij de politie, verwijst verzoeker thans in zijn verzoekschrift naar hetgeen zijn advocaat die hem bijstond tijdens het gehoor en de interviewer hebben genoteerd over zijn verklaringen betreffende en de aanmelding bij de politie. Verzoeker oppert dat *“hij dus nooit tijdens het verhoor heeft gezegd dat hij zich enkele dagen na de oproeping aanmeldde; Dat hij de oproeping na enkele dagen wel ontving”* (Verzoekschrift, p.11). Verzoekers betoog mist, zo stelt de Raad vast, echter feitelijke grondslag. Immers, uit het administratief dossier, meer bepaald het verslag van verzoekers gehoor op het Commissariaat-generaal, blijkt dat verzoeker op de vraag van de commissaris-generaal of hij na het ontvangen van de oproepingsbrief dezelfde dag nog naar de politie moest gaan of pas enkele dagen later, antwoordde: *“Enkele dagen later, datum stond op envelop. Maar op brief zelf stond geen datum”* (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13/07/2011, p. 25). Het feit dat verzoeker niet veel later tijdens datzelfde gehoor, nadat hij door de commissaris-generaal was gewezen op het feit dat zijn betoog danig verschilde van zijn uitleg op de Dienst Vreemdelingenzaken dat een politieagent de oproepingsbrief thuis had bezorgd en aan zijn vader had gezegd dat hij zich diezelfde dag moest aanmelden om 12uur, plots zijn verklaringen aanpaste en verklaarde dat hij toch dezelfde dag naar de politie moest gaan, dat ze hem gebeld hebben dat hij moest gaan en dat hij dan direct is doorgegaan doet niets af deze vaststelling. De plotse wijziging van zijn verklaringen op zich alleen is al zeer merkwaardig, gelet op het feit dat verzoeker voordat hij door de commissaris-generaal was gewezen op de uitleg die hij op de Dienst Vreemdelingenzaken had gegeven, ook de vraag hoe de oproeping was gekomen en of ze die aan hem hadden gegeven of die per post was toegekomen niet kon

beantwoorden. Verzoeker kon aan de commissaris-generaal niet vertellen of de oproepingsbrief al dan niet per post was toegekomen. Pas wanneer hij werd gewezen op zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, kwam hij met de uitleg op de proppen dat de politie de oproepingsbrief zelf had afgegeven (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13/07/2011, p. 25). Hoe dan ook blijft er een incoherentie bestaan tussen de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze afgelegd op het Commissariaat-generaal. Immers, verzoeker verklaarde aan de commissaris-generaal dat de dag dat de oproepingsbrief was aangekomen hij telefonisch bericht kreeg dat hij zich die diezelfde dag moest aanmelden, daar waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord had gerept over dit telefoongesprek en louter had gesteld dat een politieagent een oproepingsbrief thuisbracht *“en zei tegen mij vader dat ik diezelfde dag me moest aanmelden om twaalf uur. Ik ben gegaan”* (stuk 16, Vragenlijst DVZ 15/09/2010, nr. 5). De verschillende incoherenties tussen verzoekers verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en die op het Commissariaat-generaal alsook de vaststelling dat verzoeker zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal wijzigde na door de commissaris-generaal te zijn gewezen op enkele verschilpunten met de uitleg die hij eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken had gegeven, doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

3.6. De commissaris-generaal stelde ook vast dat verzoeker geen afdoende reden weet aan te brengen waarom de Servische gendarmerie juist hem zou benaderen om een valse getuigenis af te leggen tegen de in december 2008 gearresteerde personen. Het is volgens de commissaris-generaal immers, gelet op het feit dat hij nooit lid was van het UÇK en hij op het moment van de feiten in kwestie in Macedonië verbleef, maar weinig aannemelijk dat verzoeker –net als Božur 50, een ex- UÇK lid- over gedetailleerde informatie beschikt waarin de Servische overheid zou geïnteresseerd (geweest) zijn. Verzoekers huidige verweer tegen deze vaststelling kan, zo stelt de Raad vast, geenszins ernstig worden genoemd. Het bevat immers een ernstige tegenstrijdigheid. Hij werpt namelijk enerzijds op hij op dat hij *“nooit gezegd heeft dat hij over gedetailleerde informatie beschikte over de feiten gepleegd door de veroordeelden (...)”* (Verzoekschrift d.d. 14 september 2011, p. 9), terwijl hij anderzijds laat hij gelden dat: *“verzoeker beschikte wel degelijk over belangrijke informatie en werd daarom opgeroepen om een verklaring af te leggen”* (Verzoekschrift d.d. 21 september 2011, p. 3). In het geval verzoeker toch over informatie zou beschikken, dient te worden vastgesteld dat hij niet in het minst preciseert om welke belangrijke gegevens het gaat. Verzoeker geeft hier immers geen enkele toelichting over. Voor het overige herhaalt hij enkele van zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en merkt hij zeer algemeen, zonder de minste precisering, op dat hieruit zijn betrokkenheid met de in december 2008 gearresteerde personen blijkt. Verzoeker brengt echter geen nieuwe gegevens aan waarom net hij door de Servische gendarmerie benaderd werd om tegen die gearresteerden een valse getuigenis af te leggen. De vaststelling dat verzoeker geen afdoende reden weet aan te brengen waarom de Servische gendarmerie net hem zou benaderen om een valse getuigenis af te leggen tegen de personen die in december 2008 werden gearresteerd, blijft derhalve gehandhaafd. Deze vaststelling doet, zo merkt de Raad op, op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees in het geval van een terugkeer naar Servië door de Servische autoriteiten te worden belaagd omdat hij naar het buitenland is gevlucht in plaats van die valse getuigenis af te leggen.

3.7. De Raad kan aan de voorgelegde stukken bewijswaarde ontzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 april 2008, nr. 181.967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643). Verzoeker laat thans laat gelden dat de door hem voorgelegde documenten het geloofwaardig karakter van zijn asielrelaas staven en dat de bewijskracht van deze stukken niet correct werd beoordeeld door het Commissariaat-generaal. Verzoeker gaat, zo merkt de Raad op, geheel voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal dat, wat de eerst neergelegde oproepingsbrief betreft, aan dit document maar weinig geloof kan worden gehecht aangezien deze niet gedateerd is, het geen referentie nummer bevat en het, met uitzondering van verzoekers naam, geen melding maakt van de plaats waar of het tijdstip waarop hij zich diende aan te melden. Wat de tweede oproepingsbrief d.d. 28 september 2010 betreft, blijkt uit dit stuk dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij beweert, opgeroepen werd door het Parket van Vranje om informatie te verschaffen naar aanleiding van een tegen hem ingediende klacht op basis van artikel 344, §1 en artikel 132, §1 van de Servische Criminal Code, i.e. het vertonen van gewelddadig gedrag en het onwettig ontnemen van iemands vrijheid. Verzoeker weet deze pertinente vaststellingen aangaande de twee neergelegde oproepingsbrieven niet met enig concreet argument te weerleggen, waardoor deze gehandhaafd blijven. Waar verzoeker verwijzend naar de tweede oproepingsbrief betoogt dat *“hij omwille van het feit dat hij niet meer wou getuigen werd vervolgd op strafrechtelijk vlak voor feiten die plaatsvonden tijdens de oorlog en die normaal vallen onder amnestiewet”* (Verzoekschrift d.d. 14 september 2011, p. 11), merkt de Raad op dat deze blote bewering niet door het stuk wordt

ondersteund. De commissaris-generaal kon dus rechtsgeldig besluiten dat verzoeker onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten zijnen aanzien kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming

3.8. Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het conform artikel 48/3, §5 van de vreemdelingenwet niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven. Tegen het motief dat hij niet aannemelijk wist te maken problemen te hebben gehad –of in het geval van een terugkeer naar Servië, te kunnen krijgen- met de Servische autoriteiten omwille van zijn lidmaatschap van het UÇPMB, merkt verzoeker thans zeer algemeen op dat *“hij inderdaad niets heeft gedaan en geen gewelddadige feiten heeft gepleegd tijdens de oorlog maar dat men rekening moet houden met het gedrag of de overtuigingen die worden toegedicht aan verzoeker”* (Verzoekschrift d.d. 14 september 2011, p. 7). Verzoeker, die niet in het minst preciseert welke kenmerken hem door de Servische autoriteiten zouden worden toegedicht, onderneemt echter, zo stelt de Raad vast, geen enkele poging om het de pertinente overweging van de commissaris-generaal te weerleggen, waardoor dit motief gehandhaafd blijft.

3.9. Waar verzoeker op grond van de ‘integrale’ inhoud van het CEDOCA-rapport beweert dat hij nog steeds dient te vrezen om in de toekomst te worden vervolgd voor zijn activiteiten in het verleden, gaat hij voorbij aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat deze vrees ‘gegrond’ dient te zijn. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). De informatie uit het CEDOCA-rapport, die verzoeker citeert, betreft immers enkel ex-UCPMB-strijders, terwijl verzoeker zelf aangaf nooit actief aan de gevechten te hebben deelgenomen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13/07/2011, p. 20). Verzoekers algemeen verweer doet op generlei wijze afbreuk aan het feit dat zijn vrees enkel op persoonlijke vermoedens lijkt te berusten. Zijn betoog dat zijn vrees nog actueel is, gelet op het feit dat hij na zijn weigering om te getuigen een oproepingsbrief heeft gekregen en omwille van het feit dat de veroordeelden van de zaak van “26 maart 2008” beroep hebben aangetekend tegen het arrest van januari 2011 (Verzoekschrift d.d. 14 september 2011, p. 9), wijzigt hier niets aan. Immers, zoals reeds werd opgemerkt, hebben de door verzoeker neergelegde oproepingsbrieven ter zake slechts uiterst geringe bewijswaarde. Wat verzoekers bewering betreft in de toekomst problemen te kunnen ondervinden naar aanleiding van het beroep dat werd aangetekend door de negen Albanezen tegen het vonnis van 21 januari, waarbij zij allen tot een gevangenisstraf werden veroordeeld, merkt de Raad op dat deze, net zoals zijn bewering dat er nog andere Albanezen zijn die gezocht worden en waartegen hij eventueel ook zou moeten getuigen en zijn stelling door de Albanese bevolking als verklikker te kunnen worden beschouwd, louter hypothetisch en enkel berust op persoonlijke vermoedens die niet op objectieve elementen zijn gebaseerd.

3.10. Waar verzoeker het Commissariaat-generaal onzorgvuldig handelen verwijt doordat het *“geen vragen heeft gesteld over de periode het moment van zijn arrestatie en het moment waarop hij besloot om te vluchten”* (Verzoekschrift d.d. 14 september 2011, p. 11), wijst de Raad erop dat in asielzaken de bewijslast op de verzoekende partij rust. Het kwam derhalve in de eerste plaats en inzonderheid aan verzoeker toe om zelf spontaan het Commissariaat-generaal omtrent die bepaalde periode te informeren. De commissaris-generaal kan dan ook geenszins worden verweten verzoeker hier niet over te hebben bevraagd.

3.11. Verzoeker beweert dat de door hem aangebrachte documenten niet correct in aanmerking kwamen bij het Commissariaat-generaal en meent dat zij, zelfs als zouden ze geen direct bewijs zijn van de vervolging waarvan hij het slachtoffer is, op zijn minst zijn asielrelaas staven en een deel ervan, zoals zijn leefomgeving en zijn politieke overtuiging, bevestigen. Verzoeker werkt zijn stelling echter niet verder uit en laat zo na deze met concrete en objectieve gegevens te onderbouwen. Het betreft derhalve een blote bewering die geenszins wordt aangetoond of aannemelijk gemaakt. Bovendien dient, wat verzoekers verwijzing naar zijn politieke overtuiging betreft, te worden vastgesteld dat verzoeker zijn beweerde vervolgingsproblemen hier nooit op heeft geënt.

3.12. Verzoeker herhaalt voor het overige zijn eerdere verklaringen, wat niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoeker blijft hierover, zo wordt vastgesteld, echter in gebreke.

3.13. Verzoeker brengt, zo stelt de Raad vast, geen specifieke elementen aan met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Nochtans vraagt verzoeker in fine van zijn verzoekschriften om hem deze toe te kennen. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas, dat hij geenszins aannemelijk heeft weten te maken, kan hij zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.14. Verzoeker heeft geen schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken nrs. RvV 79 163 / IV en RvV 79 450 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN